

de enkelte Personer, der specielt udpeges ved For- og Efternavn som dem, hvis Skæbne i saa Henseende skal afgjøres ved Lov, er det at forstaae saaledes, som det hidtil er blevet forstaaet af Alle, indtil den sidste ærede Taler nu meget pludseligt har faaet en Tvivl i saa Henseende, idet han mener, at den Enkeltes For- og Efternavn ikke behøver at optages i en Lov, men at Indfødsretten kan meddeles under en lignende Form som den, der er foreskrevet med Hensyn til andre Love, saa at det altsaa ikke vilde være grundlovsstridigt, hvis vi nu strøg den paagjældende Grundlovsparagraf og istedet derfor gave en almindelig Lov om Indfødsrets Meddelelse, der opstillede visse Betingelser herfor, hvis nærmere Afgjørelse overlodes til Administrationen. Jeg har det Haab, at det ærede kongevalgte Medlem, til hvem jeg retter disse Ord, ved nærmere Overveielse vil komme til den samme Erkjendelse som jeg, at han fuldkomment har været i sin gode Ret, naar han hidtil i en lang Række af Aar baade selv har indstillet til Votering og været med at votere mange Indfødsretslove, der alle have gaaet ud paa, at den og den ved Navn opførte Ublænding skal have Indfødsret, hvilket er det, som vi pleie at kalde, at han faaer den „ved særlig Lov“. Heri indeholdes da tillige et Svar paa det, som det 6te ærede kongevalgte Medlem (Wichfeld) før anførte, og som jeg dengang troede at kunne besvare ved blot at henvise til Grundloven, der kun fordrer, at hver enkelt Person særligt skal nævnes i Loven. Der behøver naturligviis ikke at gives en særlig Lov for hver enkelt Person, men det kan paa ingen Maade gaae an at opstille visse Betingelser og Regler for Indfødsrettens Opnaaelse, hvor- efter dens Meddelelse eengang for alle skal gaae ud af Rigsdagens Haand, idet disse Reglers Anvendelse overlodes til de administrative Myndigheder, ligesom andre Anvendelser af givne Love skeer af Regjeringen under dens Ansvar. Naar det ærede Medlem meente, at disse Sager nu havde faaet en anden Stilling end ved Indfødsretsordeningen, da kan jeg ikke deri være enig med ham. Det var den bittere Erfaring om, at Ublændinge ikke blot havde den samme Afgang til de allerfleste Embeder

i Danmark, men endogsaa — i alt Fald hvad de vigtigste Embeder angik, — endogsaa Fertrinsret fremfor Indfødt, som gjorde, at Indfødsretsordeningen i sin Tid blev givet efter en lang og stærk Agitation i hele Folket og hilset med Jubel, som om den var en Grundlov; hvis det ærede Medlem vil see efter i den sædvanlige Lovsamling, vil han endog finde, at den har en Brands omkring sig som ingen anden Lov. Den blev modtaget med Jubel som en Grundlov, naturligviis ikke i samme Betydning som den, hvori vi nu tage Ordet Grundlov, men som et stort og afgjørende Skridt. Det var nu den samme Fornemmelse, der gjorde, at vor nuværende Grundlov fassatte, at Spørgsmaal om Indfødsrets Erhvervelse skal være forbeholdt Lovgivningen. Thi det store, nationale Opsving, som i 1776 havde affødt Indfødsretsordeningen, var efterhaanden i mange Henseender blevet svækket, og den Erfaring var, vel ikke i saa stor Udstrækning, som det kunde have været Tilfældet, men dog paa en meget beklagelig Maade kommen til Folkets Bevidsthed, at den gamle Indfødsretsordening ikke længer afgav det fornødne Værn. Jeg skal paaah fremhæve, at der her ikke er Tale om en liberal Behandling af Ublændinge; jeg tør sige, at der ikke gives nogen Lovgivning i Europa, der i saa Henseende gaaer saa vidt som den danske, men her er Tale om den overordentlig store Indflydelse, som det har paa Landets hele Stilling og Udvikling, at Magten i selve Landet, paa særegne Undtagelser nær, kun udøves af Indlændinge. Magtet det kunde forudsæes, at det vilde blive en særvelig Sag for den lovgivende Forsamling, ønskede man derfor ikke i 1848 at henlægge Spørgsmaalet om Indfødsret til Regjeringen, men forbeholdt sig Afgjørelsen deraf ved særlig Lov, idet man selv under en Grundlovsfrugtede for, at en Ret for Regjeringen til at give Indfødsret let vilde blive misbrugt. Jeg haaber, at disse Bemærkninger vilde være fyldestgjørende for det ærede 6te kongevalgte Medlem. Ganste vist tænkte man sig dengang Indfødsretten som en Ret af væsentlig politisk Natur, thi — uagtet jeg alt har sagt det flere Gange, skal jeg dog gjentage det, — ved Indfødsretten